

1900 var der i Kassen 571 forsikrede, saa at det viser sig kun at være et ringe Antal Arbejdere, Kassen har formaaet at knytte til sig, og af disse 571 meldte 441 sig og modtog Understøttelse som arbejdsløse, altsaa 82 pCt., hvilket altsaa viser, at blandt de forholdsvis faa Medlemmer, der have indmeldt sig, var den væsentlige Part saadanne, som maatte vente at høre til de første, der blev arbejdsløse i Tider, hvor Arbejdet blev mindre. Der udbetaltes til de forsikrede arbejdsløse 19,300 Mark, medens deres eget Medlemsbidrag kun var 4,500 Mark. Kommunen havde til denne Kasses Grundfond ydet et Tilskud af 25,000 Mark. I 1902 var Tallet paa de forsikrede steget til 1,205; men Forholdet mellem Arbejdere, der kunde vente under almindelige Forhold at have stadigt Arbejde, og saadanne, der maatte vente at høre til de første, der blev arbejdsløse, vedblev at være uforandret, idet 842 meldte sig som arbejdsløse. Kassen maatte derfor standse, den optog ikke flere Medlemmer, indtil man forsøgte at rehabilitere den, ved at Kommunen ydede et nyt Tilskud af 20,000 Mark. Det blev derefter bestemt, at endnu 350 Medlemmer vilde kunne optages som forsikrede.

Dette er de Eksempler, der kunne anføres, og i det nævnte Værk ere anførte som i Praksis udførte Forsøg paa Arbejdsløshedskasser, gennemførte af Kommuner. Vende vi os saa til, hvad der foreligger fra Rigsdage og andre parlamentariske Forsamlinger, ere vi meget hurtig færdige. Vi have det danske Forslag om et Statstilskud paa en halv Million aarlig. Dernæst vedtog Kantonalraadet i Basel i Aaret 1900 Oprettelsen af en obligatorisk Forsikring for enhver, der ikke havde over 1,800 Frcs. i aarlig Arbejds løn. De forsikrede deles i 4 Grupper efter Arbejde og Arbejds løn, og i Kontingent betale de fra 2,50 til 0,50 Franks maanedlig. Dette Lovforslag blev vedtaget i Kantonalraadet, men blev forkastet ved den i Svejts brugelige direkte Folkeafstemning i Februar 1900. Ligeledes er et Lovforslag i samme Retning forkastet i Zürich Kantonalraad. Hermed ere vi færdige med de Forsøg, der hidtil ere gjorte gennem parlamentariske Forsamlinger paa at løse dette Spørgsmaal. Imidlertid skal jeg nævne et Forslag, som foreligger og for saa vidt staar noget i Forbindelse med Rigsdagsarbejdet for denne Sag, idet det er et Programforslag, et Forslag, som er udarbejdet af „det tyske Folkeparti“, og som giver Grundtrækkene til en

Rigslov om kommunal Forsikring. Dette Forslag, udarbejdet af det „tyske Folkeparti“, men ikke hidtil fremsat paa Rigsdagen, foreslaar, at Kommuner paa over 10,000 Indbyggere ere berettigede til hver for sig at indføre Arbejdsløshedsforsikring. Denne Forsikring skal være obligatorisk, og Forsikringsforpligtelsen omfatter alle Arbejdere med under 2,000 Mk. i aarlig Indtægt. Det egentlige Bidrag skulde efter de 4 forskellige Lønningsklasser, hvori Medlemmerne ere inddelte, bevæge sig fra 10 til 40 Pf., medens Arbejdsgiverne betale for den højeste Lønningsklasse mindst 20 Pf., for de andre Klasser mindst 10 Pf. Videre bestemmes det, at Kommunerne bære Bestyrelsesomkostningerne og yde et Tilskud af højst 4 Mk. pr. forsikret Medlem om Aaret. Staten refunderer højst $\frac{1}{4}$ af Kommunens Tilskud, altsaa højst 1 Mark pr. forsikret Medlem. Under Arbejdsløshed udbetales i Understøttelse mindst 1 Mark daglig, højst — naar vedkommende har stor Familie, eller andre Forhold ere til Stede — 2,50 Mk. I dette Forslag stillet som Programpunkt for det „tyske Folkeparti“, træffe vi altsaa for første Gang Spørgsmaal om Bidrag fra Staten — bortset fra de to danske Forslag — nemlig $\frac{1}{4}$ af det fra Kommunen ydede Tilskud, dog højst 1 Mk. pr. Medlem. I de tidligere Forslag, der foreligge, kender man altsaa ikke dette: først og fremmest at vende sig til Statskassen for at hente Tilskud, medens altsaa det her nævnte tyske Forslag er gaaet den Vej: Tilskud fra Kommunen, refunderet med $\frac{1}{4}$ af Statskassen. At vi staa alene med vore danske Forslag om at ville løse Spørgsmaalet udelukkende ved at yde Statsbidrag til Foreningerne, ligger maaske noget i, at vi vistnok her i Landet ere mere vante end i andre Lande til stadig at vende os til Statskassen om Tilskud, til stadig at vente, at fra Statskassen skal alt det nødvendige Tilskud til alle mulige Foreninger kunne hentes. Jeg tror, at man i de andre Lande, særlig i Tyskland, hvor Spørgsmaalet har været aabent til Behandling og drøftet i adskillige Aar, har set rigtigt deri, at man først og fremmest har vendt Tanken mod Kommunerne, først og fremmest har tænkt sig, at denne Sag maatte gennemføres af vedkommende Kommuner. — Man kan jo ikke uden videre sammenligne denne Sag helt med Sygekassesagen og sige, at naar vi her i Danmark kunne yde meget store Bidrag til de anerkendte Sygekasser, maa det være lige saa med